

CURIERUL ADVENTIST

ANUL XXXV Nr. 11

NOIEMBRIE 1957

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
Apare sub conducerea unui comitet

AL DOILEA CURS BIBLIC ADVENT

Cunoscând rezultatele binecuvintate obținute cu ocazia primului curs biblic ținut anul trecut de la 14—26 septembrie 1956 cu deservenții conferințelor: Muntenia, Dunărea și Oltenia Banat, s-a hotărât a se da ocazie și deservenți-

Cum era și natural, acest curs a fost așteptat, de cei pe care îi viza, cu nerăbdare, cu o negrăită bucurie, cu entuziasm și chiar cu emoție. Cu bucurie, deoarece ecoul cursului ținut anul trecut se răsfrinsese din plin, atât de la

lor din celelalte trei conferințe din Uniune și anume: Transilvania de Nord, Moldova și Transilvania de Sud, să participe la un asemenea curs.

om la om, cit și prin revista „Curierul Adventist”, asupra întregii frățietăți din țara noastră. Cu emoție, de teamă ca nu cumva vreo împrejurare neprevăzută să împiedice ținerea

cursului și astfel ocazia să fie pierdută de către ceilalți deservenți care nu participaseră la cursul din anul trecut.

Toate pregătirile necesare pentru o bună desfășurare a cursului au fost făcute pînă în cele mai mici amănunte, întrucît avem dată îndrumarea că ordinea cea desăvîrșită ce se constată în întregul univers, trebuie să caracterizeze și pe poporul lui Dumnezeu.

Pe unul din zidurile interioare ale sediului Uniunii, așa cum de altfel se vede și în fotografia cu toți deservenții, — a fost fixată inscripția: „Fiți bine veniți, iubiți frați conlucrători, la cursul biblic advent de la 13—25 septembrie 1957“.

Din articolul scris despre cursul ținut în anul trecut, redăm următoarele cuvinte cu referire la deservenții din conferințele care nu putuseră participa atunci:

„Un sentiment de regret a umbrît inimile noastre în timpul acestei bucurii generale și anume pentru faptul că posibilitățile nu ne-au permis a invita pe toți frații noștri conlucrători și din Conferințele: Transilvania de Nord, Moldova și Transilvania de Sud, spre a participa împreună cu noi. Li asigurăm însă de toată simpatia și împreuna simțire alături de dinșii și-i îmbărbătăm cu asigurarea, că există planul — dacă Domnul va voi — să poată participa și dinșii la un asemenea curs în anul viitor“. Atunci erau exprimate cuvinte de regret; astăzi sînt constatate sentimente de bucurie, deoarece timpul acela atît de mult dorit atunci, este acum sosit, iar frații deservenți din acele conferințe însumînd un număr de 172 de persoane, împreună cu invitații, au avut și dinșii realmente privilegiul de a participa la un asemenea curs. Constatăm deci cu bucurie că programele și planurile făcute după voia Domnului, se împlinesc la vremea lor, sub semnul binecuvîntării Sale.

Cu bucurie și însufleșire au contribuit și comunitățile din București la buna reușită a cursului. Astfel, ca și anul trecut, comunitatea Labirint, a pus sala de adunare, frumos îngrijită, la dispoziția conducerii cursului. Celelalte comunități au răspuns cu bucurie la apelul ce li s-a făcut, de a acorda găzduire fraților deservenți care soseau. Această ospitalitate s-a dovedit, cu siguranță, o mare binecuvîntare pentru cei ce au primit spre găzduire pe frații deservenți, aceștia aducînd cu dinșii, bagaje întregi de experiențe binecuvîntate, pe care le-au împărtășit și gazdelor.

Bucuria întîlnirii laolaltă a fraților conlucrători din cele trei Conferințe amintite mai sus, a fost impresionantă. Întîlnindu-se după zeci de ani, toți aveau să-și comunice multe experiențe despre felul cum Bunul Dumnezeu i-a condus și binecuvîntat în lucrare, în toate împrejurările prin care au trecut.

Lucrătorii care nu participaseră niciodată la un asemenea curs, au salutat cu multă bucurie această sfințită și binecuvîntată ocaziune.

Predica de la serviciul divin de vineri seara, 13 sept. 1957, cu titlul: „Să aveți în voi gîndul acesta care era și în Hristos“ (Fil. 2, 5) a fost prezentată de fr. Dăneșiu Ioan.

În sabatul de la 14 sept. 1957, după terminarea serviciului Școlii de Sabat, a urmat a doua parte a serviciului divin, cu care ocazie, fr. Ștefan Năilescu, Președintele Uniunii, a dezvoltat prelegerea cu titlul: „Dreptatea Domnului Hristos însușită de slujitorul Său“. În această prelegere s-a arătat marea importanță a lucrării Domnului Hristos pentru îndreptățirea noastră și ce însemnătate marea, are aceasta pentru noi.

La apelul adresat în vederea înălțării rugăciunilor de devoțiune și consacrare, întreaga asistență — deservenți și membrii laici, s-a ridicat cu solemnitate, iar rugăciunile de consacrare au fost înălțate de frații. P. Păunescu și Ștefan Demetrescu.

În după amiaza zilei de Sabat, predica a fost rostită de fr. Gheorghe Gherase, avînd ca titlu: „O ascultare deplină asemenea lui Isus“.

Inceperea efectivă a lucrărilor cursului a avut loc în dimineața zilei de 15 sept. 1957, printr-o oră de rugăciune condusă de fr. Ștefan Năilescu, după care dînsul a adresat un călduros cuvînt de bun venit, tuturor participanților la curs, exprimînd dorința ca Duhul Sfînt, Re-prezentantul Domnului Hristos, să fie Marele nostru Învățător, spre a fi cu toții cît mai folosiți, din aceste ocaziuni sfințe.

S-a exprimat profundă mulțumire către Bunul Dumnezeu, pentru acest privilegiu pe care-l avem, ca în deplină pace și libertate, să putem participa la acest curs biblic. S-au adresat cuvinte de mulțumire către înaltele Autorități pentru înțelegerea arătată față de nevoile cultului nostru.

Metoda folosită anul acesta pentru buna desfășurare a lucrărilor, a fost următoarea: conducerea și răspunderea cursului a avut-o președintele Uniunii, iar secretarul cursului a fost secretarul Uniunii. La fiecare oră de studiu, pe lingă referentul care preda studiul, era și un responsabil tehnic al ședinței; iar pentru anunțarea cîntărilor și rînduirea celor ce urmau a înălța rugăciunea, era rînduită o persoană care să poarte această răspundere, numită conducătorul spiritual al adunării.

Referatele s-au prezentat în scris. Celor prezenți li se dădea ocazie de a pune întrebări în legătură cu referatul, răspunsurile fiind date de referent în consfătuire cu prezidiul cursului. După ce se dădeau răspunsurile la aceste întrebări, conducătorul tehnic al ședinței, punea la rîndu-i, întrebări la care cei din sală erau solicitați a răspunde.

De la ora 9—13,30, cu scurte pauze între ore, se prezentau în felul arătat mai sus, trei refe-

rate în fiecare zi. Intre referate s-au prezentat cîntări speciale vocale și instrumentale sub conducerea fratelui Horst Gehann, profesor de muzică la Seminarul Teologic și s-au recitat versuri în legătură cu temele și în spiritul cursului.

Observînd tehnica conducerii cursului, bogăția de material, și diversitatea de subiecte interesante și sugestive, convingerea generală ce s-a exprimat a fost că acest curs a fost mai bine pus la punct și reușit decît cel de anul trecut.

Spațiul nu ne permite a reda amănunțit toate învățăturile primite, însă dintr-o simplă expunere a subiectelor și titlurilor tuturor referatelor prezentate, oricine va aprecia valoarea și importanța lor.

Iată titlurile referatelor :

1. Organizația Bisericii A.Z.S. din R.P.R. I. Dăneșiu
2. Legislația din R.P.R. și libertățile religioase I. Bătrina
3. Calitățile păstorului de suflete R. Artinian
4. Lucrările în comitet și adunările administrative Gh. Cazan
5. Însemnătatea slujbei din organizația Bis. Advente Gh. Gherase
6. Texte greu de înțeles din Vech. Testament Gh. Graur
7. Principiile libertății religioase și viața socială I. Dăneșiu
8. Problema divorțurilor D. Bădescu
9. Importanța Școlii de Sabat în Biserica Adventă P. Crișan
10. Cum și prin ce mijloace putem contribui la lupta pt. pace I. Tachici
11. Duhul Sfînt și căile prin care lucrează asupra inimii omului V. Diaconescu
12. Profeți falși și profeții mincinoase I. Tachici
13. Raportul dintre Stat și Biserică I. Bătrina
14. Despre diaconie V. Diaconescu
15. Sfînta Cină Gh. Graur
16. Evidența membrilor C. Alexe
17. Hristos — Marele nostru Preot în ceruri St. Năilescu
18. Hristos și Sanctuarul Său St. Năilescu
19. Rugăciunea în viața și activitatea pastorului A. Opreșan
20. Importanța muzicii în serviciile divine O. Hermann
21. Pregătirea pastorului în vederea adunărilor electivă Gh. Graur
22. Contribuțiile benevole, un principiu biblic A. Văcăreanu
23. Păstrarea bunurilor bisericii I. Dăneșiu
24. Ținuta corectă, vorbirea și gesturile Hr. Artinian
25. Locul profeției în predicarea noastră St. Năilescu
26. Lucrările mici și creșterea noastră Gh. Gherase
27. Texte greu de înțeles din Noul Testament St. Năilescu

28. Acceptarea neprihănirii lui Hristos St. Năilescu.

Masa de la amiază se lua în comun. În după amiaza zilei de curs, frații deservenți fiind liberi, au avut ocazie de a face o mai îndeaproape cunoștință cu capitala țării, vizitînd expoziții, muzee, grădini și instituții publice, ori participînd la instructivele conferințe ce se țin în capitală în fiecare seară.

Un fapt nou și important la acest curs, îl constituie celebrarea Sj. Cine laolaltă de către toți deservenții prezenți. Solemnitatea a avut loc în după amiaza zilei de marți 24 septembrie 1957 într-o impresionantă și plăcută atmosferă de iubire frățască și pioasă comemorare a sfințelor întocmiri ale Divinului nostru Mîntuitor.

O foarte puternică impresie asupra tuturor, a produs deasemenea prelegerea de la ora de rugăciune din dimineața ultimei zile a cursului, prezentată de fr. St. Năilescu și care purta titlul : „Acceptarea neprihănirii Domnului Hristos prin credință, va aduce încheierea lucrării Evangheliei“.

Iată numai cîteva paragrafe din această foarte importantă solie pentru vremea noastră:

„La întrebarea : Ca va aduce ploaia tîrzie ?, am auzit mai multe răspunsuri. Unii susțin că ar trebui să punem mai mult accent pe aspectul sanitar al soliei noastre, deoarece aceasta este domeniul în care dăm greș. Iar eu sînt convins că acest lucru trebuie făcut.

Alții afirmă că spiritul lumesc, mîndria și vanitatea care domnesc astăzi în Biserică sînt piedica. Fără îndoială că în această afirmație este mult adevăr.

Unii consideră spiritul de rivalitate, criticismul și tendința de a găsi greșeli în altul, care se observă în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Eu sînt sigur că și aceasta este o piedică în calea plinității Duhului lui Dumnezeu.

Au mai fost și alte sugestii cu privire la aceea ce ar trebui făcut, pentru a pregăti Biserica în vederea ploii tîrzii cea alit de mult dorită și alit de necesară. Dar eu sînt sigură că o reformă în unele din aceste puncte, sau chiar în toate, n-ar aduce binecuvîntarea promisă. O astfel de reformă este foarte, necesară. Dar a încerca doar să îndrepti aceste greșeli, ar fi — cred eu —, ca și cînd ai încerca să nimicești un pom rău, smulgîndu-i cîteva dintre frunze sau dintre roade. Ar fi o încercare de reformă, care nu ar determina însă o trezire reală.

Lucrarea trebuie să meargă cu mult mai profund. Securea trebuie înșiptă la rădăcina pomului.

Duhul lui Dumnezeu va veni în plinătatea puterii, atunci cînd Biserica lui Dumnezeu va apuca prin credință, neprihănirea lui Hristos ca pe o experiență vie și personală.

Această solie strigătul cel puternic, pare să fie o adăogire la cea de a treia solie, unindu-se cu ea, așa cum strigătul de la miezul nopții,

s-a unit cu solia celui de al treilea inger in anul 1844.

Nicio lucrare de a noastră exterioară, nu va aduce acest dar puternic ceresc. Am încercat prea mult timp să realizăm o neprihănire a noastră proprie și să ne punem într-o stare potrivită pentru primirea binecuvântărilor promise.

Mulți din poporul lui Dumnezeu de astăzi, sînt ca evreii din timpul Domnului Hristos. Evreii nu recunosc că ar avea nevoie de Hristos sau de neprihănirea Lui. Oare nu sînt ei urmașii lui Abraam, și nu păzesc ei cu stricteță cele 613 cerinți (porunci) ale Talmudului? Ce ar mai putea fi necesar în plus? Ei au respins propunerea lui Hristos de a-i libera din robia păcatului. Ei s-au încrezut în mod vădit în neprihănirea lor proprie. Așa și acum. Mulți se încred în eforturile lor personale pentru a atinge starea de desăvîrșire necesară pentru a primi darul Duhului, dar într-un astfel de efort ei realizează foarte puțin.

Dumnezeu este Acela care trebuie să facă pentru noi o lucrare în inimă. Ei trebuie să realizeze neprihănirea Lui în viețile noastre, și astfel să ne aducă o izbăvire totală din slăbiciunile, și neputințele noastre. Mulți oameni care au fost în biserică timp de ani de zile, încă n-au învățat deosebirea dintre a încerca să se mintuiască pe ei înșiși și a lăsa pe Dumnezeu să-i mintuiască prin lucrarea lui Hristos, Care să locuiască în inimile lor.

„Nu există nici măcar unul dintre o sută care să înțeleagă pentru el însuși adevărul biblic

cu privire la acest subiect (indreptățirea prin credință și neprihănirea lui Hristos), care este atât de important pentru fericirea noastră prezentă și veșnică“.

„Sînt unii care zic că servesc lui Dumnezeu, dar care se reazimă numai pe silințele lor de a ține legea divină, de a-și forma un caracter drept și de-ași asigura mintuirea. Inimile lor nu sînt mișcate de sentimentul adînc al iubirii lui Hristos, ci ei caută să-și facă datoriile lor pentru că Dumnezeu le-ar cere aceasta, pentru ca ei să poată intra în ceruri. O așa religie nu are nicio valoare“.

„Dacă Insuși Hristos locuiește în inima omului, atunci sufletul lui va ajunge atât de plin de iubirea Domnului, și de bucuria împărțirii cu El, încît se va lipi în totul de Dumnezeu, și privindu-L tot pe El, eul și egoismul dispar atunci complet. Iubirea pentru Hristos devine atunci motorul acțiunilor omenești. Cei care au ajuns să se simtă constrînși și minăți de iubirea lui Dumnezeu, nu mai întrebă dacă trebuie sau nu trebuie, dacă face sau nu face să ținem poruncile lui Dumnezeu; unii ca aceștia nu se mulțumesc numai cu o treaptă mai inferioară, ci ținta lor este ca să ajungă desăvîrșirea cea în totul conformă voinței Mîntuitorului nostru. Minăți de o dorință serioasă ei jertfesc bucuross totul... A fi cineva numai cu numele de credința lui Hristos, fără să aibă inima sa plină de iubirea lui Hristos, o așa credință nu este decît vorbe goale, forme reci și apoi un jug greu și nesuferit“.

ZILE SUBLIME LA CURS

Frumoase, mărețe, sublime, nespus
Sînt clipele-aci petrecute!
Cu toți laolaltă trăit-am la curs
Soleme momente, plăcute!

Un* gînd incolțit-a în pieptu-mi trudit
Și-așterne în suflet mîhnire:
Că timpul plecării i-aproape sosit
Și-aduce curînd despărțire!

Am vrea laolaltă să stăm necurmat
Să facem colibi împreună!
Dar holdele-așteaptă și-s de secerat
Să mergem toți cu voie bună!

Pornî-vom cu forțe sporite la drum
Vom duce-un mesaj de trezire;
Căci Domnul e gata să vină acum
Chema-vom pe frați la sfințire!

Păstorii și turma, cu toți consacrați
Trăind într-o sfințită unire
Păstrînd alb veștmîntul — cu toții curați
Dorînd și-așteptîndu-L pe Mire.

Să vină El grabnic să ia sus la El
Biserica Sa pregătită
S-o ducă în slavă, la Tatăl în cer
Să fie în veci fericită!

Și-acolo de-apururi cu toți cei iubiți
Cînta-vom mereu osanale
Slăvind bunătatea-I. — voioși, fericiți —
Și jertfa-nădurărilor Sale!

Acum, dăm slăvire, cu drag preamărim
Pe Domnul! Iar spre Stăpînire
Noi toți unim glasul și îi mulțumim
De-a noastră frumoasă-nțînire!

A. THOMAS

„Fraților, calea spre încheierea lucrării lui Dumnezeu, este prin puterea neprihănirii lui Hristos. Primirea acestei neprihăniri va aduce botezul cu putere și strigătul puternic al soției ingerului al treilea. Și numai aceasta va vindeca slăbiciunea Bisericii Laodiceene. Aceasta este Evanghelia cea veșnică ce trebuie propovăduită tuturor neamurilor. Noi trebuie să ne ridicăm acum și prin puterea lui Dumnezeu s-o vestim lumii“.

„Credincioșii din Laodiceea, au nevoie de aur curățit prin foc— curăție de caracter. Au nevoie de „haina albă“ a neprihănirii lui Hristos. Au nevoie de medicamente pentru ochi, înțelepciune și înțelegere cerească“.

„Vă veți întâlni cu unii care vă vor spune: „Ești prea aprins în privința acestei chestiuni. Prea te-ai înflăcărat. N-ar trebui să năzuiești spre neprihănirea lui Hristos și să faci chiar atât de mult din asta. Ar trebui să predici Legea. Ca popor noi am predicat legea pînă am ajuns tot atât de uscați ca și piscurile Ghilboa, care n-au nici rouă, nici ploaie. Noi trebuie să predicăm pe Hristos în lege și atunci va fi sevă și hrană, în propovăduire și aceasta va fi ca pășunea pentru turma flămîndă a lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să ne încredem de loc în meritele noastre proprii, ci în meritele lui Isus din Nazaret“.

„Primirea neprihănirii lui Hristos prin credință va face să se pogoare Duhul Sfînt din ceruri. Acesta va avea drept rezultat că însăși temeliele lumii vor fi clătinate de vestirea soției advente. Primirea neprihănirii lui Hristos de către Biserică astăzi, va aduce un al doilea Rusalii“.

În ultima zi a cursului s-a dat ocazie fiecărui participant să-și exprime simțămîntele în legătură cu ținerea cursului. Ca și în anul trecut, aceste simțămînte și aprecieri ale fraților deservenți, vor apare într-un număr viitor al Curierului Adventist.

În cuvîntul de încheiere, fr. St. Năilescu a spus: „Cu ocazia aceasta noi ne-am apropiat mai mult unii de alții, ne-am cunoscut mai bine unii pe alții, și cu toții am cunoscut mai bine voia Mintuitorului nostru.“

Sînt încredințat că în urma multiplelor învățături, și binecuvîntărilor spirituale primite în cadrul acestui curs, plecăm cu un nou zel și cu o nouă inspirație în cîmpul nostru de lucru, sperînd că toate cele primite aici se vor

răsfrînge ca o rouă înviorătoare asupra comunităților din districtele pe care le deservim.

Mulțumim Bunului Dumnezeu, Care ne-a ajutat din plin și ne-a acordat binecuvîntarea Sa bogată pentru ținerea acestui curs.

Mulțumim Inaltelor Autorități, care deși sînt oarecum deranjate în circuitul vieții de stat de către specificul nostru cu ținerea Sabatului, totuși ne-au arătat înțelegere în toate lucrările noastre ca și cu ocazia acestui curs, dîndu-ne cuvenita aprobare pentru ținerea lui.

Mulțumim tuturor referenților care s-au străduit a aduce o prețioasă contribuție la buna reușită a cursului.

Mulțumim secretarilor de birou și dactilografelor pentru colaborarea în lucrări.

Mulțumim tuturor participanților care cu voce bună s-au încadrat cu răbdare în disciplina cursului.

Noi ca oameni am oferit puțin; dar Domnul a oferit nespus mai mult, de aceea Lui I se cuvine mulțumire mai presus de toate!

Mulțumim comunităților din București pentru găzduirea fraților deservenți“.

Adresîndu-se deservenților dînsul a zis:

„Vă rugăm a ne încredința acum salutul Dvs. spre a-l duce pretutîndeni pe unde vom merge. (întreaga asistență s-a ridicat în picioare).“

Acum primiți și salutul Comitetului Uniunii și duceți-l pretutîndeni unde mergeți (Comitetul Uniunii s-a ridicat în picioare, încredinșînd astfel salutul său fraților deservenți).

Acum sîntem gata a ne despărți. Credem iubiți frați, că în timpul acestei rămîneri laolaltă, ne-am maturat și orientat mult! Vă dorim acum călătorie bună și să găsiți bine pe toți membrii familiilor Dvs.

Rugăm pe Domnul să vindece pe fr. Munteanu Constantin și fr. Czedula Ștefan, care din motive de boală nu au putut participa cu noi.

Și acum ultimul îndemn din partea Domnului: „Eu vin curînd, păstrează ce ai ca nimeni să nu-ți ia cununa“. Apoc. 3, 11.

Fratele Ștefan Năilescu a înălțat apoi o rugăciune de consacrare după care cursul a fost declarat încheiat, iar frații deservenți și-au luat rămas bun și s-au despărțit, ducînd cu dînsii mai departe ecoul puternicelor învățături primite.

GH. GRAUR

Insemnătatea slujbei în organizația bisericii advente

„Sînt felurite daruri dar este același Duh; sînt felurite slujbe dar este același Domn; sînt felurite lucrări dar este același Dumnezeu care lucrează totul în toți. Și fiecare dintre ele este de la Duhul spre folosul altora”. 1 Cor. 12. 4-7.

GH. GHERASE

Titlul acestui studiu oglin-
dește clar și pe deplin în-
semnătatea pe care le-o acordă
Domnul slujbașilor de orice fel
din organizația bisericii Advente.
Pentru propășirea și închee-
rea lucrării mîntuitoare de sal-
vare a sufletelor din ghiarele
păcatului și „ca reprezentanți ai
Lui între oameni, Hristos nu a-
lege îngeri care nu au căzut ni-
ciodată, ci ființe omenești oa-
meni cu aceeași fire ca și aceia
pe care caută să-i mîntuiască
prin sîngele Domnului Hristos.
Domnul s-a îmbrăcat în natura
omenească pentru a fi în stare
să influențeze pe oameni. A fost
nevoie de un Mîntuitor divin-
uman care să aducă mîntuire lu-
mii. Iar bărbaților și femeilor li
s-a încredințat însărcinarea sa-
cră de a face cunoscut bogățiile
nepătrunse ale lui Hristos.

Dumnezeu ar fi putut proclama adevărul Său
prin îngeri nepătați, însă nu acesta este planul
Său. El a alege ființe omenești, oameni supuși
slăbiciunilor, ca să fie unelte în aducerea la înde-
plinire a planurilor Sale. Comoara Evanghe-
liei este așezată în vase de lut. Prin oameni
binecuvîntările Sale trebuie aduse lumii. Prin
ei gloria Sa trebuie să se apropie de cel păcătos
și să-l conducă la cruce. Și cu toată lucrarea
lor, ei trebuie să atribuie gloria, cinstea și
lauda Celui care este mai presus de toți și
peste toate.

Spiritul Sfînt prin apostolul Pavel spunea
Corintenilor și nouă azi „căci Dumnezeu nu
este un Dumnezeu al neorînduiei, ci al păcii
ca în toate bisericile sfinților”. 1 Corin-
teni 14, 33.

Pentru o lucrare ordonată și cu efect pu-
ternic, a venit sfat de la bunul Dumnezeu ca în
biserică să se aleagă oameni: bărbați și femei,
ca să fie slujbași și să poarte diferite răspun-
deri, ca povara lucrării să nu cadă numai pe
umerii a câtorva persoane.

Mai înainte de a cunoaște pe larg care este
însemnătatea slujbașilor în Biserica Adventă,
ne este necesar și de folos să cunoaștem mai
întîi despre,

1. Slujba propriu zisă și însemnătatea ei

Slujba în biserică și însemnătatea ei consti-
tuie o regulă sfîntă venită de la Dumnezeu.
Este un serviciu luat din rînduiala cerului și

așezat aici pe pămînt cu un scop
sfînt. Slujba face parte din or-
dinea și organizația dumneze-
iască. Fără ordine și organizație
nu este reușită în nici o insti-
tuție sau întreprindere de orice
natură ar fi ea; tot atît de ne-
cesară este ordinea și rînduiala
în biserică lui Hristos pentru a-
ducerea la îndeplinire a manda-
tului încredințat „în încheierea
lucrării”.

Ce însemnătate are o slujbă
în biserică? Ea intră în orîndu-
iala Evanghelică stabilită de
Mîntuitorul Isus Hristos care
zice: „Veniți după Mine și vă
voi face pescari de oameni, ca
să fie completată prin apostolul
Pavel care zice: „Și El a dat
pe unii apostoli, pe alții proo-
roci, pe alții evangheliști, pe
alții păstori și învățători pen-
tru desăvîrșirea slintilor în ve-

derea lucrării de slujire pentru zidirea trupului
lui Hristos”. Efeseni 4, 11, 12.

„Marele apostol care avea grija zilnică a
tuturor bisericilor, a spus multe în epistolele
sale cu privire la orînduiala din biserică Dom-
nului. Subiectul acesta a avut o însemnătate
mare în prima biserică, pentru a păstra curățe-
nia, unitatea și tăria trupului. Și nu poate fi
de mai mică însemnătate în biserică adventă
din zilele noastre, oînd se urmărește pregătirea
pentru întîmpinarea Domnului Hristos care
este gata să vină. Dacă orînduiala Evanghe-
lică era de o însemnătate atît de nemărginită
încît era nevoie ca Pavel să stăruie atît de mult
asupra ei, ea nu trebuie trecută cu vederea de
poporul lui Dumnezeu din zilele acestea.

Însemnătatea slujbei în organizația bisericii
advente n-a fost păstrată la înălțimea ei, ci a
fost subestimată, desconsiderată, socotim că ea
a fost neglijată și trebuie ca atenția bisericii să
fie întoarsă către subiectul acesta și trebuie să
se depună eforturi puternice ca să se restabi-
lească cît mai repede cu putință această rîn-
duială evanghelică. Slujba din orice ramură de
activitate a bisericii trebuie ridicată la poziția
ei de onoare și să fie privită și tratată așa cum
vrea Domnul.

„N-avem nevoie de nici un crez omeneșc; Bi-
blia este îndestulătoare pentru a organiza bise-
rica lui Hristos... Adventiștii au mărturisit că
ei iau drept călăuză a lor în ce privește doc-
trina și datoria lor: Biblia. Dacă ar fi urmat

de aproape această călăuză, și ar fi pus în aplicare principiile ei cu privire la ordine și disciplină în serviciile încredințate și dacă ele ar fi fost menținute la înălțimea lor, ar fi fost evitată multă confuzie... „Advențiștii trebuie să învețe că Dumnezeu nu a chemat pe niciunul din poporul Său să se retragă din zăpăceala bisericilor, cu gândul ca ei să fie lăsați fără disciplină. În mila Lui a făcut pe advențiștii de la 1844 să rupă funiile sectarismului care-i lega, pentru ca ei să fie disciplinați și călăuziți prin ordinea și doctrina curată a Evangheliei.

Slujba din viața Bisericii Advente face parte din orinduiala Evanghelică. Spiritul Profetic spune: „Domnul mi-a arătat că orinduiala Evanghelică a fost prea mult temută și neglijată. Formalismul trebuie evitat; dar prin aceasta nu trebuie neglijată ordinea și organizația. În cer este ordine și organizație. Lucifer n-a fost mulțumit cu slujba de heruvim ocrotitor, și-a nesocotit această înaltă demnitate acordată de Dumnezeu, și rivnea să ia locul lui Hristos, de a fi la fel cu Dumnezeu. Aici este potrivită aplicația textului: „Cine crede că stă să ia seama să nu cadă“. Cînd Domnul Hristos era pe pămînt a fost organizație în biserică; iar după înălțarea Sa organizația fu strict observată între apostolii Săi. Acum în organizația bisericii adventiste de ziua șaptea din zilele noastre, cînd Dumnezeu vrea să aducă pe copiii Săi la unitatea de credință, este și mai mare nevoie de organizație ca oricînd, căci atunci cînd Domnul unește pe copiii Săi, Satana și ingerii lui se străduiesc foarte mult să împiedice unirea și să o distrugă dacă este posibil.

Din rapoartele Bibliei scoatem învățături despre persoane care și-au nesocotit slujba lor. Core, Datan și Abiram s-au răsculat împotriva lui Moise și Aaron. Care a fost motivul răsculării, reese din cuvintele următoare: „Ascultați copii ai lui Levi! Prea puțin lucru este oare pentru voi că Dumnezeu lui Israel v-a ales din adunarea lui Israel, lăsîndu-vă să vă apropiați de El, ca să fiți întrebuințați în slujba cortului Domnului și să vă înfățișați înaintea adunării ca să-I slujiți? V-a lăsat să vă apropiați de El, pe tine și pe frații tăi, pe copiii lui Levi, și acum mai vreți și preoția! Numeri 16, 8—10. Împreună cu ei s-au mai răsculat încă 250 de oameni din copiii lui Israel, din frunțașii adunării, din cei chemați la sfat, și care erau oameni cu nume. Toți aceștia au făcut exact ca Lucifer, au fost nemulțumiți cu slujbele lor și rivneau să fie în slujba preoției, voind să ocupe această slujbă prin uzurpare.

Crez și disciplină: „Așteptăm ca în biserică lui Hristos să fie ordine și disciplină. Și chiar dacă lepădăm orice crezuri și platforme omești care n-au fost în stare să dea naștere la ordine așa cum este arătat în Evanghelie, luăm Biblia măsura cea desăvîrșită în privința credinței și practicei dată de inspirația de la Dumnezeu. Aceasta nu va da greș pentru a împlini

lucrarea la care a fost trimisă. A venit de sus. Are obirșia în sfaturile de sus. Autorul ei este „Dumnezeul păcii și al ordinii; pe cînd crezurile omești izvorăsc din lumea aceasta și au obirșia în oreerul oamenilor muritori. După cum este înalt cerul de la pămînt, așa este de înalt crezul nostru. Slujba în biserică lui Dumnezeu adusă la îndeplinire pentru cauza Domnului și pentru mîntuirea oamenilor așa cum trebuie, este cea mai înaltă chemare, cea mai sfîntă slujbă, este cea mai nobilă ocupație. În toate celelalte domenii de activitate fiecare își alege slujba care-i place, și dacă nu-i convine o schimbă: nu tot așa este în serviciul dumnezeesc. Pana inspirată spune: „Cu Dumnezeu nu te poți juca cum te joci cu un copil, ca să vii în lucrarea Lui cînd vrei și să pleci cînd îți place“. Cel ce-și părăsește postul slujbei sale este considerat ca un dezertor de la datoria sa. „Cel ce a fost chemat la o slujbă să se țină de slujba lui“.

2. *Rolul slujbașilor în organizația Bisericii Advente:* 1 Timotei 4, 15.

A fi slujitor al Evangheliei în serviciul lui Dumnezeu în adevăratul sens al cuvîntului, este o cîrste, este o onoare pe care Tatăl o face copiilor Săi. Rolul lor în organizația bisericii este hotărîtor. Ei sînt port-vocea lui Dumnezeu înaintea oamenilor, ei sînt Teoforii (purtătorii de Dumnezeu) în fața muritorilor.

Rolul și însemnătatea slujbașilor în biserică adventă este mult cuprinzătoare, mai mult poate decît ne închipuim și înțelegem noi. Este de o însemnătate covârșitoare și este și o lucrare grea. Pentru ce este grea? Pentru că este peste puterile muritorului cînd o face în puterile lui proprii fără sprijinul lui Dumnezeu, și este grea pentru că avem de a face cu un Dumnezeu sfînt și cu o lucrare și o răspundere tot așa de sfîntă ca și Dumnezeu Insuși. Însemnătatea slujbașilor mai este mare și pe motivul că lucrează nu cu materiale fără viață, ci cu sufletele oamenilor cu un material foarte sensibil și fin, cu suflete care trebuie să fie salvate de la pierdere veșnică.

Domnul a dat o mare importanță atît organizației cît și slujbașilor de toate gradele prin sfaturile lui Ietro către Moise prin cuvintele: „Ce faci tu nu este bine. Te istovești singur și vei istovi și pe poporul acesta care este cu tine; căci lucrul este mai presus de puterile tale și nu-l vei putea face singur. Ascultă acum glasul meu; am să-ți dau un sfat și Dumnezeu va fi cu tine!... Alege din tot poporul oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei; pune-i peste popor drept căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută; căpetenii peste cincizeci, căpetenii peste zece. Ei să judece poporul tot timpul, să aducă înaintea ta pricinile însemnate, iar pricinile cele mai mici să le judece ei înșiși. În felul acesta îți vei ușura sarcina, căci o vor purta și ei împreună cu tine“. Exod. 18, 17-22.

Slujbașii sînt deseori înspîtiți să privească lucrarea lor în care sînt angajați sub un aspect prea limitat, oricît de înaltă ar fi chemarea lor. Dar omul nu poate să facă niciodată tot ce poate mai bine atîta vreme cît socotește că tot ce face el nu este chiar așa de important. Pentru a atinge cea mai mare eficacitate, un slujitor trebuie să creadă că ocupația sa este de o însemnătate vitală și cu cît va acorda o valoare mai mare lucrării sale cu atît va fi mai voios să folosească toate puterile sale să o îndeplinească.

Dumnezeu a stimat totdeauna pe poporul Său și a prețuit în mod deosebit pe profeții Lui atîta vreme cît ei au trăit în deplină ascultare de El. Dumnezeu nu Se schimbă. Azi ca și în zilele din vechime, El dovedeste aceeași grijă față de orice slujitor care a fost chemat de Domnul să vestească solia iubirii și harului Său. Fiecare ar trebui să-și pună ținta de a deveni un asemenea slujitor încît Dumnezeu să poată dovedi față de el grija Sa părintească.

Să nu ne închipuim că este un lucru mic ca să ajungem să fim slujitori în biserică și să păstrăm ordinea Evanghelică: Cu toate acestea lucrarea trebuie să fie făcută și va fi îndeplinită. Dacă slujitorii Evangheliei care sînt reprezentanții lui Hristos, reprezentanții adevărului și reprezentanții bunei rînduiri, își vor face bine lucrarea lor, Domnul va ajuta și va lucra în chip măreț în mijlocul nostru. Va fi o muncă grea și plină de grijă și de chinuri sufletești pentru că ei sînt chemați să poarte pe suflet turma ca unii care au să dea socoteală de răspunderea încredințată. Asupra lor apasă răspunderi mari, și cine este destoinic pentru aceasta?

Așa cum era și în vechime cînd Marele preot purta pe piept cele 12 seminții ale lui Israel de care era răspunzător înaintea lui Dumnezeu; tot la fel și azi predicatorii Evangheliei și împreună cu ei toți ceilalți slujbași poartă pe suflet turma înaintea lui Dumnezeu. Ei vor da socoteală în ziua judecării de slujba lor cînd vor fi întrebați: „Unde-ți este turma de care erai așa de mîndru”? Pentru aceste motive și pentru multe altele ei ar trebui să fie uniți în sentiment și în felul lor de lucrare.

„O de ar recunoaște fiecare lucrător din via Domnului sfințenia lucrării sale, solemnitatea misiunii sale! Ca soli chemați de Dumnezeu predicatorii poartă o răspundere înfricoșată. Ei trebuie să lucreze în locul lui Hristos ca îngrijitori ai tainelor lui Dumnezeu”. Sluj. Evangh. pag. 134.

Slujbașii sînt chemați de Dumnezeu și nu de oameni: 2 Timotei 1, 9; Ieremia 20, 9: „El ne-a dat o chemare sfîntă”. Dovada cea mai evidentă că slujbașii sînt chemați de Dumnezeu sau nu, o arată profetul Ieremia cînd era pus la încercare pentru că vorbea în numele Domnului: „Așa încît Cuvîntul Domnului îmi aduce ocară și batjocoră toată ziua. Dacă zic: „Nu

voi mai pomeni de El și nu voi mai vorbi în numele Lui”! Iată că în inima mea este ca un foc mistuitor închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot”.

A fi chemat de Dumnezeu este o lucrare și o chemare pe care nu ți-o poți alege singur. Slujbașii bisericii adverte își dau ei seama de această chemare sfîntă? Toți au fost chemați de Dumnezeu? sau unii au intrat în această lucrare ca și Iuda între apostoli. Dacă slujbașii din biserică A.Z.S. au chemarea de la Domnul, aceasta se va dovedi în viața particulară cît și în lucrarea lor. Cel care este chemat de Dumnezeu calcă pe urmele lui Hristos pentru că despre El se spune: „Tot așa și Hristos nu Și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce l-a zis: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”.

„Marele avantaj al chemării de predicator (de slujitor) nu este nici pe jumătate prețuit. Predicatorii sînt bogăți în ocazii, dar nu le împlinesc nici pe jumătate din cît ar trebui, pentru că acei care fac această lucrare nu practică adevărul care le este prezentat în cuvinte lămurite. Mulți dintre cei care explică altora Scripturile nu și-au predat conștiincios sufletul, inima și viața sub stăpînirea Spiritului Sfînt”.

Pavel scria adesea în epistolele sale: „Pavel apostol nu de la oameni nici printr-un om, ci prin Isus Hristos și prin Dumnezeu Tatăl chemat și pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu”. „Nu sînt eu apostol? N-am văzut eu pe Domnul nostru? Nu sînteți voi lucrul meu în Domnul? Dacă nu sînt apostol pentru alții, sînt măcar pentru voi; căci voi sînteți pecetea apostoliei mele în Domnul”.

Predicatorii Evangheliei, trimișii lui Dumnezeu către semenii lor nu trebuie să piardă niciodată din vedere misiunea și răspunderea lor. Dacă pierd legătura lor cu cerul, atunci ei sînt într-o mare primejdie. Predicatorul credincios nu va face nimic din ceea ce ar degrada chemarea sa sfîntă; el va fi prevăzător în purtarea sa și înțelept în acțiunile sale. Cînd Moise a fost ales ca sol al legămîntului, Cuvîntul Domnului a fost către el: „Înlocuiește tu pe poporul lui Dumnezeu”. Chiar și azi Dumnezeu își alege pe servii Săi ca să-I fie soli, și un vai zace asupra aceluia care își profanează sfînta sa chemare, sau înjosește ținta pusă înainte de Fiul lui Dumnezeu”.

„Lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și chemarea făcută; aceasta înseamnă că Domnul nu regretă lucrurile pe care le-a făcut. Un lucru trebuie știut că Dumnezeu cheamă pe oameni fără a regreta după aceea. El nu-și schimbă intențiile față de om. Cînd Dumnezeu cheamă un slujbaș să intre în serviciul predicării Evangheliei, chemarea este pentru viața întregă dacă omul vrea să rămînă credincios lui Dumnezeu. Nimic din lume nu ar trebui să-l abată de la lucrarea încredințată. Dacă Domnul a chemat

(Continuare la pag. 13)

și

libertatea religioasă

Considerațiuni generale asupra libertății de conștiință

Pentru un spirit luminat și independent, libertatea, alături de viață și pace, este unul dintre cele mai prețioase bunuri. Libertatea, zicea Declarația drepturilor omului, votată de Adunarea Constituantă franceză la 27 august 1789, constă în a putea face tot ceea ce nu dăunează altuia. Exercițarea drepturilor care derivă din ideea de libertate n-are alte limite decât pe acelea care asigură celorlalți membri ai societății, folosința aceluiași drepturi. Libertatea, așa dar, poate fi definită ca dreptul ființei inteligente, de a se dezvolta conform cu rațiunea, cu facultatea naturală de a te dezvolta, fără să fii împiedecat, atâta vreme cât nu aduci o vătămare societății sau individului.

Examinând în deaproape noțiunea de libertate, ajungem la constatarea că există mai multe feluri de libertăți. Una dintre formele cele mai cunoscute ale libertății, este libertatea de conștiință. Se înțelege prin libertatea de conștiință, dreptul de a gândi și de a crede, de a nutri orice părere. Este dreptul de a gândi, în genere, iar nu numai de a avea un crez religios, cum au încercat să susțină unii autori. Deaceea se obișnuiește să i se mai spună și „libertatea de gândire“.

Libertatea de conștiință, există și va exista, independent de faptul că este scrisă sau nu în vreo lege. De ce? Pentru că fiecare om crede ce voiește și nimeni nu e în stare să-l oprească. Ceea ce se petrece în forul său interior, scapă de orice control și de orice constrângere. Niciodată o părere nu poate fi îndepărtată din sufletul omului, prin constrângere, spre a-și înlocuiți cu o altă părere. Nu există putere care să poată acționa în felul acesta. Niciun legiuitor nu este în stare să extindă acțiunea sa asupra eului interior al omului. Deaceea nici nu poate să retragă nimănui libertatea de conștiință care este un drept natural și imprescriptibil.

Despre libertatea de conștiință se spune că este absolută, ceea ce înseamnă că nu are nicio restricție, nicio excepțiune. Și este firesc să fie așa. De vreme ce libertatea de conștiință este ceva de domeniul interior al omului, nici nu este nimeni în stare să creieze o restricție sau o excepțiune. Pentru gindurile lui, pentru opiniile lui neexprimate, nimeni nu poate fi tras la socoteală. Libertatea de conștiință este o libertate interioară, relativ la o activitate sufletească asupra căreia singur

Dumnezeu are imperiu. Deaceea, ea nu poate fi decit absolută.

Istoria libertății de conștiință, este o istorie agitată. Astăzi principiul libertății de conștiință este socotit ca ceva firesc și de neînlăturat. N-a fost însă totdeauna așa. A trebuit să treacă timp, a trebuit să se producă jertfe numeroase, pentru ca astăzi acest principiu să ni se pară firesc și de neînlăturat. Istoria libertății de conștiință abundă în victime și martiri. Nu mii, ci sute de mii de oameni au fost jertiți pe altarul intoleranței. Socrate, Galieor Galilei, Giordano Bruno, Copernic, Savonarola, Mihail Servet, Hus și Ieronim; iată numai câteva nume din șirul nesfârșit al martirilor care au pecetluit cu însași viața lor îndrăzneala de a-și fi afirmat crezul lor religios, politic sau științific.

Libertatea de conștiință a fost plătită de înaintașii noștri cu prea mult sânge pentru ca astăzi să n-o prețuim la justa ei valoare. Deși, așa cum s-a amintit — dreptul de a gândi, există independent de faptul că este scris sau nu în vreo lege, — totuși statele civilizate de astăzi, au înscris acest drept în constituțiile lor, consacrandu-i un articol sau chiar mai multe.

Considerații generale asupra libertății religioase

Dreptul de a gândi și de a crede, care decurge din libertatea de conștiință, se extinde în toate domeniile spiritului. Așa fiind, este natural ca această libertate să se prezinte sub mai multe fețe. Și fiindcă se prezintă sub mai multe fețe, se înțelege de la sine că se poate vorbi despre mai multe libertăți, precum: libertatea religioasă, libertatea politică, libertatea științifică, etc.

Dar, speța cea mai de seamă a libertății de conștiință, speța care în toate vremurile a prezentat o deosebită importanță, este fără îndoială libertatea religioasă.

Acest drept conferă fiecărui om puțința de a îmbrățișa religia care îi convine sau de a nu avea niciuna. Omul este liber să-și aleagă orice credință. Aici pe pământ, el n-are să dea nimănui socoteală de crezul său religios, după cum nimeni nu poate să-i ceară socoteală de acest crez și cu atât mai mult nimeni nu poate să-l constrângă să adopte o anumită credință sau să participe la niște ceremonii care nu sînt conforme cu convingerile lui religioase.

Libertatea de conștiință și libertatea religioasă înainte de 23 August 1944

În România înainte de 23 August 1944, libertatea de conștiință și libertatea religioasă, au fost garantate; însă nu întotdeauna deopotrivă pentru toate cultele, fapt care a prilejuit condamnabile discriminări religioase.

Constituția Românească din 1866 arată limpede în art. 21 că „libertatea conștiinței este absolută” și că „libertatea tuturor cultelor este garantată, întrucît încă, celebrațiunea lor nu aduce atingere ordinii publice, sau bunelor moravuri”. Legea pentru înmormîntări din 1864, deasemenea conține dispozițiuni menite să garanteze în drept libertatea religioasă. Art. 3 din această lege, prevedea următoarele: „În orice cimitir creștin, va fi admis a se înmormînta oricine, și acei morși de alte religii, pentru care nu vor fi cimitiruri speciale”.

Pînă la cel dintîi război mondial, cultele existente în România au funcționat pe baza prevederilor amintite mai sus.

Imediat după cel dintîi război mondial, pentru cultele noi, (adventiștii, baptiștii, etc.) libertatea religioasă a început să fie reglementată, pe cale de ordine și deciziuni ministeriale. Aproape toate ordinele și deciziunile au avut un caracter prigonitor. Aproape toate tîndeau dacă nu la suprimare, cel puțin la restrîngerea libertății religioase pentru adventiști, baptiști și celelalte culte noi.

Constituția din 1923 conținea dispozițiuni ce garantau în drept, o deopotrivă libertate religioasă pentru toate cultele. Art. 22 din aceas-

tă lege, arăta că „statul garantează tuturor cultelor o deopotrivă libertate și protecțiune”. Cu toate acestea nu toate cultele s-au bucurat de fapt de libertatea proclamată atît de ritos de constituție. Cultele noi au funcționat în condițiuni foarte grele. Ele nu s-au bucurat de aceeași libertate și protecție ca celelalte culte (numite istorice). Egalitatea prescrisă de art. 22, n-a fost respectată niciodată în ce le privește. Totdeauna au fost tratate în mod discriminatoriu. De fapt, însă, nici nu erau socotite drept culte, ci ca asociații cu caracter religios. De aceea cultele noi se găseau într-o stare de inferioritate în raport cu cultele numite istorice, și în acelaș timp erau supuse unui regim aparte, cu caracter restrictiv.

Trecerea cultelor noi în rîndul asociațiilor religioase, s-a făcut pentru prima dată, prin decizia ministerială Nr. 5734/1925. Toate deciziile ministeriale care au urmat au menținut această stare de lucruri.

În anul 1928 a apărut legea pentru regimul cultelor, cea dintîi lege din România care a reglementat regimul cultelor. Art. 21 din această lege, arăta nominal cultele recunoscute ca istorice. Cultele noi (adventiștii, baptiștii, creștinii după Evanghelie, etc.) nu figurau în rîndul acestor culte. Așa fiind, aceste culte, au fost nevoite să funcționeze ca asociații religioase pe baza art. 24 din legea pentru regimul general al cultelor, care punea asociațiile religioase sub regimul legilor privitoare la asociațiuni în genere și la întruniri politice.

Consecințele acestei clasificări a cultelor au fost dezastruoase. Această clasificare a dus la discriminări care în cele din urmă au culminat în adevărate persecuții religioase. Fiind vorba de discriminări, este destul să amintim că cultele noi, erau lipsite de personalitate juridică; nu puteau avea statut de organizare, — ci își conduceau afacerile interne pe baza deciziunilor ministeriale; iar membrii lor erau trecuți în registrele stării civile, ca aconfesionali, ceea ce nu corespundea cu realitatea.

Cultele noi au funcționat ca asociații religioase, cu o libertate de cult foarte mult restrînsă, pînă la 30 decembrie 1942. La această dată, guvernul de dictatură din vremea aceea, a desființat aceste culte prin legea nr. 927/1942. Odată cu apariția acestei legi bunurile cultelor noi au fost confiscate și trecute în patrimoniul statului. Slujbele religioase, botezurile și în general manifestările cu caracter cultic, au fost interzise sub aspre sancțiuni. Casele de rugăciune, au fost sigilate toate. Multe au fost profanate prin transformarea lor în ateliere, magazii, depozite, teatre, cinematografe, săli de dans, etc. Credincioșii aparținători acestor culte, au fost urmăriți și prigoniiți cu cruzime. Au fost insultați, batjocoriți, maltratați în chip barbar. Au fost schingiuiți ca să-i determine să dea declarații scrise că părăsesc cultul căruia au aparținut. Au fost tiriiți în fața

instanțelor judecătorești și au fost condamnați. Starea aceasta de lucruri a durat pînă la 23 August 1944.

Libertatea de conștiință și libertatea religioasă după 23 August 1944

Îndată după cotelitura de la 23 August, dispozițiunile Constituției din 1923, referitoare la libertățile cetățenești au fost repuse în vigoare. Legea Nr. 927/1942 care decretase desființarea asociațiilor religioase, a fost abrogată. Odată cu aceasta, orice maltratare sau condamnare a încetat. Casele de Rugăciune au fost redeschise. Slujbele religioase au început să se desfășoare în cea mai deplină libertate.

Nu numai atât. În scurtă vreme, asociațiile religioase au dobîndit prin legi speciale recunoașterea de cult. Statutele lor de organizare, au fost aprobate de Ministerul Cultelor.

Anul 1948 marchează începutul unei ere noi în viața Statului român. Se produc prefaceri radicale. În aprilie 1948, tînăra R.P.R. primește o Constituție de tip nou.

Cum era și firesc, această Constituție se ocupă și de libertățile cetățenești. Art. 27 consfințește libertatea conștiinței și libertatea religioasă în următorii termeni:

„Libertatea conștiinței și libertatea religioasă sînt garantate de Stat. Cultele religioase sînt libere să se organizeze și pot funcționa liber dacă ritualul și practica lor nu sînt contrarii Constituției, securității publice sau bunelor moravuri... Modul de organizare și funcționare a cultelor religioase va fi reglementat prin lege...”

În temeiul art. 27 din Constituție, în august 1948 a fost elaborată o nouă lege pentru regimul general al cultelor. Această lege a venit să așeze regimul cultelor pe baze absolut drepte. Ea a lichidat orice discriminare. Legea cultelor din 1948 nu mai distinge confesiunile în două categorii: culte și asociațiuni, cum făcea legea din 1928, care timp de două decenii a fost un instrument de persecuție în mîna unor biserici și a unor organe de stat. Legea cultelor din 1948 nu creiază îngrădiri pentru unele culte, după cum nu creiază nici privilegii pentru altele. În fața acestei legi toate cultele sînt egale. Toate se bucură de același tratament și de aceleași garanții în fapt și în drept.

În temeiul legii din 1948, toate cultele existente din R.P.R. și-au elaborat statute de organizare, care prin decrete prezidiale au primit aprobarea cuvenită din partea autorității de stat.

Libertatea religioasă este suficient garantată prin legea pentru regimul general al cultelor din 1948 și prin deciziunile sau instrucțiunile ulterioare care dezvoltă principiile acestei legi. Ca să demonstrăm că într-adevăr așa stau lucrurile în cele ce urmează, arătăm cîteva din principiile ce stau la baza acestor acte norma-

tive. Legea pentru regimul general al cultelor din 1948, determinînd regimul general al cultelor religioase, tratează despre libertatea religioasă, despre libertatea organizării cultelor despre raporturile dintre stat și culte, despre activitatea cultelor, despre patrimoniul cultelor, despre raporturile dintre culte și despre învățămîntul religios.

Tratînd despre libertatea religioasă, legea arată următoarele:

Oricine poate să aparțină oricărei religii, sau să îmbrățișeze orice credință. Nimeni nu poate fi constrîns să participe la serviciile religioase ale unui cult. Nimeni nu poate fi urmărit pentru credința sa religioasă sau pentru necredința sa. Credința religioasă nu poate împiedeca pe nimeni de a dobîndi și exercita drepturile civile și politice după cum nu poate scuti pe nimeni de la obligațiunile impuse de legi. Ura confesională manifestată prin acte care stingheresc liberul exercițiu al unui cult religios recunoscut, constituie un delict care se pedepsește conform legii.

Tratînd despre libertatea organizării cultelor, legea arată următoarele:

Cultele religioase sînt libere să se organizeze și pot, funcționa liber. Pentru libera funcționare se cere un singur lucru și anume: ca practicile și ritualul cultelor să nu fie contrare Constituției, securității sau ordinii publice și bunelor moravuri.

Organizarea internă a cultelor se face după norme proprii, conform învățăturilor, canoanelor și tradițiilor lor. Cultele religioase recunoscute pot avea organe de judecată religioasă pentru disciplinarea personalului din serviciul lor. Organele de judecată se organizează prin regulamente speciale. Părțile componente locale ale cultelor recunoscute pot avea și întreprinderi, singure sau în asociație cu altele, cimitire pentru înmormintarea credincioșilor.

Comunele sînt obligate a crea cimitire comune pentru înmormintarea celor ce nu aparțin cultelor care au cimitire. În conformitate cu instrucțiunile aprobate prin H.C.M. Nr. 1884/955, „terenurile ce servesc pentru cimitire sînt date în folosință prin decizia comitetului executiv al ștatului popular” (Art. 259) iar „înființarea de noi cimitire sau mărirea celor existente se face numai cu autorizația organelor sanitaro-antiepidemice locale” (Art. 267).

Tratînd despre raporturile dintre stat și culte, legea arată următoarele:

Credincioșii tuturor cultelor sînt obligați a se supune legilor țării și a depune jurămîntul în forma și în cazurile prevăzute de lege. Cultele recunoscute vor trebui să aibă organizație centrală care să reprezinte cultul. Pentru a putea să se organizeze și să funcționeze, cultele vor trebui să fie recunoscute prin decret prezidial al Marelui Adunări Naționale. În cazuri bine motivate, recunoașterea se va putea retrage în aceluși mod. Organizarea de partide

politice pe bază confesională este interzisă. Sigiliile și ștampilele, arătând denumirea cultului, vor trebui să aibă în prealabil aprobarea Departamentului Cultelor. Șefii cultelor și în general întregul personal din serviciul cultelor trebuie să fie de cetățenie română, bucurându-se de toate drepturile civile și politice. Șefii cultelor, ceilalți membri ai clerului precum și funcționarii din serviciul cultelor vor depune înainte de intrarea lor în funcțiune, jurământul de credință, în forma stabilită de art. 21 din legea cultelor.

În conformitate cu instrucțiunile aprobate prin H.C.M. Nr. 910/1954, deservenții cultelor nu pot efectua botezuri, căsătorii sau înmormântări, fără a li se prezenta certificatele de stare civilă, respective. Abaterile se sancționează cu amendă de la 100—150 lei.

Tratind despre activitatea cultelor, legea arată următoarele:

Activitatea cultelor recunoscute se desfășoară potrivit cu învățătura lor religioasă și în conformitate cu legile țării și cu bunele moravuri. Cultele recunoscute pot fi adunări generale sau congrese cu aprobarea Departamentului Cultelor.

Pastoralele și circularele de interes general, vor fi comunicate în timp util, Departamentului Cultelor. Departamentul Cultelor va putea suspenda orice hotărâri, instrucțiuni sau ordonanțe care ar contraveni statutelor de organizare ale cultelor respective, ordinii publice sau bunelor moravuri. Corespondența cu Departamentul Cultelor se va face în limba română. În manifestările și activitatea lor internă, cultele pot întrebuința limba maternă a credincioșilor.

Tratind despre patrimoniul cultelor, legea arată următoarele:

Cultele religioase recunoscute sînt persoane juridice. Părțile lor componente locale, de asemenea sînt persoane juridice. Bunurile mobile și imobile ale cultelor vor fi inventariate de către organele lor statutare, urmînd ca organele centrale ale cultelor să comunice toate datele cu privire la aceste inventare Departamentului Cultelor, în vederea exercitării dreptului de verificare și control. Cultele religioase și diferitele lor părți componente vor avea bugete proprii care vor fi supuse controlului Departamentului Cultelor. Cheltuielile pentru întreținerea cultelor pot fi acoperite din subvențiile acordate de stat sau din contribuțiile benevole ale credincioșilor. Salarizarea personalului din serviciul cultelor se face conform normelor generale în vigoare. Avera cultelor dispărute sau a căror recunoaștere a fost retrasă revine de drept statului. În conformitate cu decizia M.C. Nr. 4404/ 949, conducerea cultelor este obligată să organizeze în cadrul instituțiilor lor controlul financiar intern. Organele de control financiar intern sînt obligate ca cel puțin odată pe

an să efectueze o verificare documentară completă a tuturor unităților ce le sînt repartizate.

Tratind despre raporturile dintre culte, legea arată următoarele:

Trecerea de la un cult la altul sau părăsirea unui cult sînt libere. Cultele pot întreține cu organizațiunile religioase din străinătate, relații de natură religioasă, cu aprobarea Departamentului Cultelor, și prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe. Ajutoarele sau ofrandele pe care cultele din țară le primesc din străinătate vor fi controlate de stat.

Tratind despre învățămîntul religios, legea arată următoarele:

Cultele sînt libere să-și organizeze învățămîntul pentru pregătirea personalului deservent. Crearea școlilor și alcătuirea programelor școlare se face de către organele competente ale cultelor respective și apoi se supune spre aprobare, Departamentului Cultelor.

Școlile de orice grad pentru pregătirea deservanților se organizează și funcționează pe baza unor regulamente întocmite de către organele competente ale cultelor respective și aprobate de către Departamentul Cultelor. Controlul didactic și administrativ, revine Departamentului Cultelor, indiferent de felul și gradul lor. Membrii corpului didactic sînt numiți de către organele statutare ale cultului respectiv, avînd pentru cei salariați de către stat, recunoașterea prealabilă a Departamentului Cultelor, iar pentru cei plătiți de cult, confirmarea în termen de 15 zile de la numire. Tipurile de școli pe care le pot crea cultele, precum și materiile ce se predau la aceste școli, sînt arătate în Decizia Ministerului Cultelor Nr. 42.898/1948. Cultele religioase sînt obligate a comunica Departamentului Cultelor toate datele cu privire la organizarea și funcționarea școlilor pentru pregătirea deservanților.

Cu acestea încheiem considerațiunile noastre generale privitoare la legea pentru regimul general al cultelor religioase din 1948.

Cel mai recent text de lege care vorbește despre libertatea religioasă în R.P.R. este art. Nr. 84 din Constituția din 1952. Acest text consfințește libertatea religioasă în termenii următori:

„Libertatea de conștiință este garantată tuturor cetățenilor R.P.R.”.

„Cultele religioase sînt libere să se organizeze și pot funcționa liber. Libertatea exercitării cultelor religioase este garantată tuturor cetățenilor R.P.R.”.

Concluzia care se impune, este că astăzi în R.P.R. libertatea de conștiință și libertatea religioasă sînt deplin garantate, atît în drept cît și în fapt. Toate cultele funcționează nestînjinite, bucurîndu-se de aceleași drepturi și găsîndu-se pe picior de egalitate.

ION BĂTRINA VOIVODENI

ZIUA CEA LUNGĂ DIN TIMPUL LUI IOSUA

Iosua 10, 12—14 „Atunci Iosua a vorbit Domnului, în ziua când a dat Domnul pe Amoriți în minile copiilor lui Israel, și a zis în fața lui Israel: „Oprește-te soare asupra Gabaonului, și tu lună, asupra văii Aialonului!” Și soarele s-a oprit și luna și-a întrerupt mersul, pînă ce poporul și-a răzbunat pe vrăjmașii lui. Lucrul acesta nu este scris oare în Cartea Dreptului? Soarele s-a oprit în mijlocul cerului și nu s-a grăbit să apună aproape o zi întreagă. N-a mai fost nici o zi ca aceea, nici înainte nici după aceea, cînd Domnul să fi ascultat glasul unui om; căci Domnul lupta pentru Israel!”.

Întrebare: „Cum se explică fenomenul zilei celei lungi din timpul lui Iosua, și ce efect a avut ea asupra ciclului săptămîinii?”

Răspuns: În Comentarii, citim următoarele la explicarea acestui text:

„A vorbit Domnului”; sau „a vorbit către Domnul”; sau „a vorbit înaintea Domnului”; „a vorbit în prezența Domnului”. Prepoziția „le” din limba ebraică are o varietate de însemnătăți ca: cu privire la, în legătură cu, din cauză; pentru că; aceste însemnătăți duc la ideea că ceea ce a zis Iosua a fost: „Din cauza Domnului”; „cu privire la Domnul” adică ce a vorbit a fost sub conducere divină, sau cel puțin cu aprobare divină. În consecință, cuvintele sale nu erau semețe sau îndrăznețe.”

„Stai liniștit”. (În romînește: oprește-te!) Verbul tradus aici prin: „Stai liniștit” e în general redat cu „taci”. Poate fi înțeles și: „Oprește-te”, depinzînd de lucrul la care se aplică. Fiind adresat soarelui și lunii, care de obicei nu au sunete; în mod firesc, au însemnătatea ultimului înțeles: (oprește-te).

Scriptorul inspirat a folosit limbajul popular al zilei sau al vremii, în descrierea unui fapt științific. În realitate nu soarele se mișcă pe cer, ci pămîntul se învîrtește în jurul axei sale și marchează zilele. Dar chiar în veacul nostru modern de iluminare științifică, noi încă mai vorbim de răsăritul și apusul soarelui, Unii, — ale căror concepții limitate despre Dumnezeu, îl socotesc neînstare să intervină în legile naturale — susțin că o oprire în rotația pămîntului ar avea efecte dezastruoase asupra pămîntului și posibil asupra întregului sistem solar, dacă nu chiar asupra universului întreg.

Fie că fenomenul s-a produs în felul acesta (adică prin oprirea rotației pămîntului) prin refracția luminii, sau pe orice altă cale, rămîne stabilit adevărul că o minune de felul acesta s-a întîmplat. Dacă noi credem într-un Dumnezeu Atotputernic, care, ca Creator și susținător, controlează lucrările creațiunii Sale, nu mai întîmpinăm nici o greutate în admiterea faptului în discuție.

Lungirea zilei nu numai că a adus timp în plus pentru distrugerea totală a vrăjmașilor lui Israel, dar a fost și un semn demonstrativ al puterii lui Dumnezeu. S-a lăcut dovada că zeii, înaintea cărora se închinau păgînii, erau fără de putere în fața adevăratului Dumnezeu. Ei se închinau înaintea zeului canaanit Baal și zeșiei Astartea. Atît soarele cît și luna la care se închinau ei, s-a dovedit că ascultau de porunca lui Iosua, sub conducerea Dumnezeului lui Israel, Iehova.

Unii, din citire grăbită, cred că minunea a avut loc cînd soarele era la apus și că deci, soarele a fost reîmîntat chiar cînd era la orizont. Dar vers. 13 u.p. declară că: „Soarele s-a oprit în mijlocul cerului”. Iosua și oamenii săi urmăreau pe canaanii dincolo de Bet-Horon. Deoarece bătălia începuse dimineața, era cu puțință ca să fi ajuns înainte de amiază. Iosua, stînd pe virful trecătoarei din Bet-Horon și privind în jos asupra marelui mulțimi a vrăjmașilor săi, care fugeau spre miază-zi, spre cetățile lor întărite, s-a temut că s-ar întîmpla ca ziua să fie prea scurtă pentru a repurta o biruință deplină. El știa că timpul oportun ca să lovească, era cît timp vrăjmașii erau dezorganizați. Delăsarea sau întîrzierea, le-ar fi dat

timp acelor să se reorganizeze. Așa că, privind înapoi spre răsărit, spre Gabaon, el a văzut soarele deasupra punctului acela. Spre apus, deasupra văii Aialonului luna palidă de abia se zărea. Dacă timpul ar fi fost spre apus, el ar fi văzut soarele spre apus, cufundîndu-se în mare, în loc să fie spre răsărit, deasupra Gabaonului.

În ceea ce privește lungimea timpului, cînd soarele nu s-a grăbit să apună, se presupune în general că a fost o zi întreagă. Totuși, din originalul ebraic nu reiese. În mod literal se citește astfel: „Soarele nu s-a grăbit să apună după cum e o zi perfectă, desăvîrșită”, adică așa cum se întîmplă cînd se termină ziua; dar limbajul îngăduie deasemenea să se citească: „Aproape o zi întreagă”. Aceasta le-a dat timpul necesar pentru împlinirea evenimentelor notate, în vers. 28, intrucît cuvintele din verset pare să confirme luarea Machedei în aceeași zi.”

Ceea ce prezintă pentru noi un interes deosebit în această problemă este clarificarea faptului: Dacă ziua aceasta lungă din timpul lui Iosua a influențat cumva ciclul sau ordinea zilelor săptămîinii. (Pentru credincios nu rămîne nici o îndoială că fenomenul a avut loc).

Ori apare foarte clar că fenomenul acesta nu a influențat întru nimic ordinea zilelor săptămîinii, deoarece socotirea duratei unei zile, este arătată în Biblie ca urmînd a se face de la apusul soarelui pînă la apusul soarelui. Chiar dacă ziua aceea a fost cu ceva mai lungă, ea a fost o singură zi, socotită de la apusul soarelui, cu care s-a început, pînă la apusul soarelui cu care s-a încheiat.

Dacă s-ar fi produs o eventuală schimbare în succesiunea zilelor săptămîinii, influențînd astfel și locul zilei Sabatului — faptul acesta nu ar fi putut rămîne nemenționat de către Domnul Hristos. Constatăm, din contră, că Domnul Hristos a aprobat și respectat sau serbat ziua Sabatului, așa cum era ea la poporul Israel, pe timpul Său. Iar de atunci încoace sînt posibilități și mai depline de a verifica și stabili că nu a intervenit nici o schimbare în ordinea zilelor săptămîinii.

Însemnătatea slujbei în organizația bisericii advente

(Urmare de la pag. 8)

pe cineva El îl va conduce atîta vreme cît omul îndeplinește condițiile de a fi călăuzit.

Chemarea lui Dumnezeu este o chemare pozitivă și directă. În orice lucrare Tatăl are un scop hotărît. Slujitorii Lui lucrează citeodată la voia întîmplării, dar Dumnezeu are totdeauna o țintă, o voință, un gînd pe care-l urmărește cînd face ceva. Slujbașul care păstrează o legătură strînsă cu Domnul va primi o descoperire din partea lui Dumnezeu prin revelație directă, prin impresiile Duhului Sfînt, prin sădirea unei hotărîri sau a unui cuget curat în inima care va îndemna să înfăptuiască chiar acele lucrări pe care Insuși Dumnezeu le doarește să le facă. Dar cînd Dumnezeu folosește pe un om în vestirea Evangheliei și în salvarea sufletelor, atunci slujbașul acela trebuie să trăiască în armonie cu Domnul, devenind un instrument folosit de Dumnezeu.

(va urma)

Respectul față de munca altora

Intr-un articol din numărul 9 al revistei noastre, am scris despre respectul față de aproapele nostru. In acest capitol amintim, despre respectul pe care trebuie să-l avem față de munca și realizările altora, întrucât foarte mult se greșește tocmai în această privință, și foarte ușor se trece cu vederea munca și efortul depus de altul. Acest lucru îl poți observa pretutindeni, începând cu căminul. Soțul arată adesea prea puțin interes sau respect față de realizările și munca soției sau invers; adică soția față de munca soțului; comparând adesea munca sau realizările sale cu ale unei alte femei, sau soția disprețuind munca și ocupațiunea soțului comparând-o cu munca unui alt bărbat care ar fi din această cauză mai bine văzut decât el... Toate acestea contribuie la nerespectarea omului de către om. Prea adesea se pot auzi cuvintele soțului, care crede că numai el ar fi muncit în ziua aceea „enorm de mult”, reproșând soției că, din ce a făcut ea, nu se vede nimic. O, dacă am ști cât de multă durere produc aceste cuvinte, câte lacrimi, câte oftări, câte nopți nedormite. Și de ce? Pentru că noi nu căutăm drumul spre adevărată fericire, uităm că fericirea altora este și a noastră. De câte ori nu primesc copiii în loc de un cuvânt de apreciere față de munca lor — poate neînsemnată — cuvinte de dispreț. Copiii așteaptă cuvinte de apreciere, și dacă am ști cum rămân ei adesea dezamăgiți, atunci când, după ce s-au străduit cu mijloacele de care dispun să-și cădească o casă frumoasă... iar noi în loc să le admirăm „palatul” pe care ei își imaginează că l-ar fi făcut, le adresăm cuvinte: „Ce-i cu cocioaba aceasta?” Poate ați observat cum fața lor pînă atunci senină se înorează, cum zîmbetul dispare, cum a doua oară nu vă mai invită a lua parte la bucuriile lor, sau în loc să mai realizeze ceva nu mai îndrăznesc să „facă” nimic de frică să nu fie luați în ris... În cămin începe nerespectarea muncii altora. Așa, să nu ne mire faptul că acești micuți vor începe să ridă încă din copilărie de munca, de serviciul altora, și mai ales de al celor care din cauza anumitor împrejurări sînt împiedicați în a realiza sau a înainta în viață. Ca urmare, acești „viitori oameni” în loc să învețe să respecte viața și munca celorlalți mai de grabă vor începe să ridă și să disprețuiască munca, îmbrăcămîntea și felul de conviețuire, nu numai a celor străini, ci chiar a celor de care au fost crescuți. De câte ori nu se întâmplă ca un tinăr sau o tinărd, care în urma sacrificiilor făcute de părinți să-și însușească o cultură mai bună, mai superioară, avînd deci posibilitatea să ajungă „mai sus” decât părinții săi, după ce au ajuns acolo „sus”, să se uite cu dispreț la munca, la ocupația, la îmbrăcămîntea și limbajul celor de „jos”. Cîte dureri simț astfel de părinți în inima lor, care sînt astfel răsplătiți de către copiii lor, după o viață plină de griji și abnegație care au dus-o pentru binele copiilor, lafă în loc de cînstă și respect sînt tratați cu dispreț și cu indiferență. În loc să fie puși în locuri de cînstă, adesea nici pe stradă nu-i vezi cu copiii lor, din cauză că nu au haine așa de bune, nu se pot purta așa „cum trebuie”, pentru că, e adevărat, nu au avut posibilitatea de a se orienta după ultima modă, nici să-și însușească manierele cele mai fine sau limbajul cel mai ales, pentru că ei au umblat după alte lucruri, au pus mîna pe coarnele plugului, au pus mîna pe tîrnăcop și pe lopată, sau au stat în ploaie și în vînt numai pentru a feri pe copii de lipsuri și să-i poată pregăti în liniște pentru viață. Și aici e bine să ne aducem aminte de cuvîntul care spune: „Cînstăte pe tatăl tău și pe mama ta”.

În legătură cu respectul față de muncă și realizările altora e bine să fim cît mai drești în aprecierile noastre și atunci vom avea desigur respect și recunoștință și

față de persoana care a depus munca. Ca să putem pricepe aceste lucruri trebuie să „vedem” și să „privim” mai adînc. De exemplu, ne-am gîndit noi vreodată cîtor oameni le datorăm recunoștință pentru că avem „pîinea cea de toate zilele” pe masa noastră? Țăranul care atît în frig cit și în arșiță stă la datorie, și se îngrijește de „pîinea noastră”; morarul care veghează ca să avem Țăranul care — în timp ce noi dormim — stă noaptea întreagă de veghe, lângă cuptor; alții stau prin păduri și își primejduesc viața tăind lemnele care se întrebunțează la coacerea „pîinii noastre”; alții se scoală dis de dimineață ca să ne aducă „pîinea noastră” etc. Toți contribuie ca să avem „pîinea noastră”, dar noi cum îi privim? Aprecieri noi munca lor? A țăranului, a brutarului, a tăietorului de lemne, sau a băatului care aduce pîinea dis de dimineață la brutărie? Sau cum privim noi pe oamenii aceia care sînt legați de o muncă monotonă pluctisitoare, pe care o fac zi de zi, an de an de-a rîndul? Și totuși fără produsul muncii lor, noi nu ne-am simți bine sau chiar în siguranță. Să ne gîndim la acești bărbați care stau cu ciocanul în mîna și nu fac — după aprecierea noastră — nimic altceva decît să ciocănească roțile trenului. E frumoasă ocupația? Poate că nu; dar de ce mare importanță este ea. Viața noastră atîrnă de multe ori de munca pe care ei o depun. Îi respectăm noi oare? Poate privim și admirăm pietrele frumoase și bine sculptate care împodobesc clădirile noastre. Dar dacă am ști cu cîtă trudă au ajuns ele acolo!... Cum au fost tăiate din stîncă, cum au fost cioplite, și cîtă răbdare s-a depus de către muncitorul care a stat mereu și mereu în praful de piatră. Da, cîtă trudă și oboseală, suferință depun alții ca noi ca să ne putem bucura de produsul muncii lor; dar pe ei cum îi privim? Le dăm cînstă și respectul cuvenit? Avem cuvinte bune pentru ei? Le oferim locul de frunte? — așa cum am face cu persoana de care ar depinde fericirea și viitorul nostru? Avem noi un cuvînt de mulțumire față de poștașul care s-a oboseit urcînd scările pentru a ne aduce o scrisoare? Cum strigăm noi după el? Și el are un nume, după care poate să fie chemat, și desigur nu-l vom striga: „poștașule!” Poate că pînă acum nu ne-am gîndit la acest lucru, dar să stăm de vorbă cu el, să ne luăm timp și vom afla că și el are un nume după care preferă să fie chemat. Cum privim noi pe acela care ne pavează strada, pe vinzătorul care stă tot timpul în picioare și de la care pretindem răbdare față de nerăbdarea și de graba noastră?

Multe ar fi de amintit aici, dar dacă vom deschide bine ochii și vom privi bine viața și munca altora, vom găsi multe lucruri demne de admirat și de apreciat, pe care noi pînă acum nu le-am văzut, care nu vor face să prețuim pe om, să-l apreciem și să-l respectăm, știînd că și el are un rost și drept la această viață și va căuța ca stîm, cînstă, încrederea care i-a fost acordată s-o răsplătească cu o muncă și mai corectă, și mai bună, cu o vorbire mai plăcută și cu un devotament și mai mare.

„NU CE INTRĂ ÎN GURĂ SPURCĂ PE OM»

Marcu 7, 18. 19

„El le-a zis: Și voi sînteți așa de nepricepuți? Nu înțelegeți că nimic ce intră în om din afară nu-l poate spurca? Fiindcă nu intră în inima lui, ci în pîntec și apoi este dat afară în hazna. A zis astfel, făcînd toate bucatele curate”.

Și voi sînteți așa de nepricepuți? Adică la fel cu mulțimea oamenilor cărora le fusese rostită parabola. Era numai drept să se aștepte ca ucenicii să fie în avans față de oamenii de rînd, cînd ajungeau să înțeleagă adevărurile mîntuirii.

În inima lui. Adică în mîntea lui. Cu alte cuvinte, a minca cu mîinile nespălate, nu avea nici un efect moral asupra omului.

Ci, în pîntece. Mîncărurile ceremoniale necurate, mergeau în stomac și aici nu există nici un mijloc prin care necurăția ceremonială presupusă că e alipită de ele, să poată fi asimilată în structura corpului.

Hasna. Grecește „Afedron” — privată, totală. Cuvîntul nu se referă, așa cum se presupune de obicei, că e o parte a corpului omenesc.

Curățind toate bucatele. Literal: făcînd curate toate bucatele. Grecește: bromata. În versiunea engleză, declarația aceasta pare a fi o parte a învățăturii Domnului Isus și ar însemna că procesul digestiei și al eliminării, are ca rezultat curățirea tuturor bucatelor”. În greacă însă, se arată clar că acestea nu sînt cuvintele lui Isus, ci mai curînd cuvintele lui Marcu și că ele sînt comentariul său asupra cuvintelor Dom-

nului. Prin urmare este necesar să înțelegem această expresie în legătură cu cuvintele: „El a zis” — din vers. 18. Și de aceea ultima parte a versetului 19 trebuie citită: „Aceasta le-a spus-o lor, făcînd toate mîncărurile curate”, sau „așa le-a declarat El, toate mîncărurile curate”, adică indiferent dacă consumatorul a săvîrșit sau nu a săvîrșit spălăturile rituale prescrise. De fapt acesta era și punctul în discuție. (vers. 2).

În al doilea rînd, ar trebui notat că cuvîntul grecesc „bromata” tradus prin „bucate” înseamnă simplu ceea ce se mîncă, hrană, și include orice fel de hrană. Cuvîntul acesta nu arată niciodată că se face deosebire între mîncărurile cu carnea animalelor și celelalte feluri de mîncăruri. A mîrgini cuvintele: „Curățind toate bucatele” la mîncărurile de carne și a trage deosebire că Hristos de acum încolo a desființat deosebirea dintre cărnurile curate și necurate, folosite în alimentație, înseamnă că ignorăm în totul însemnătatea cuvîntului în limba greacă.

În al treilea rînd contextul vers. 1—14. 20—23 și Matei 15, 19, 20, tratează nu necurăția biologică, ci necurăția care se presupunea că rezultă din omîntea spălăturilor rituale. Întreaga problemă se referă nu la aceia ce mîncău ucenicii, ci la felul: cum mîncău ucenicii. vers. 2, 5, 15. În întregime, Mîntuitorul tratează problema poruncilor lui Dumnezeu în raport cu tradiția oamenilor. vers. 5—15.

ALCOOLUL, UN VRĂȘMAȘ AL OMULUI

Ca unul ce trebuie să fie în toate un vrednic urmaș al Mîntuitorului —, ținînd seama afit de cele descoperite în Biblie cit și de cele dovedite de știință, — adevărul creștin trebuie să ia poziții împotriva alcoolismului.

În Evanghelie se spune hotărît și precis că „bețivii nu vor moșteni Impărăția lui Dumnezeu”. 1 Cor. 6, 10. Pentru evitarea fatalelor consecințe care decurg neîndoios din consumarea băuturilor alcoolice, pentru corpul cit și pentru mîntuirea omului, Dumnezeu adresează de mii de ani îndemnul: „Nu beți vin, care duce la destrăbălare, ci, dimpotrivă, fiți plini de Duhul Sfînt”. Efas. 5, 18.

Apostolul Pavel, conștient de înalta sa chemare de a preveni pe oameni despre primejdii ce-i amenință din cauza bețiilor, desfîrărilor și altor păcate, scria următoarele: „Nu știți că trupul vostru este Templul Spiritului sfînt, care locuiește în voi, și pe care l-ați primit de la Dumnezeu și că voi nu sînteți ai voștri înșivă? Căci ați fost rîscumparați cu un preț. Nu știți că voi sînteți Templul lui Dumnezeu, și că Spiritul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfînt, și așa sînteți voi”. 1 Cor. 6, 19; 3, 16, 17.

Dacă lucrurile stau astfel, de ce se strică Templul lui Dumnezeu și de ce se izgonește

dintr-însul Spiritul Sfînt, prin consumarea alcoolului, care este unul dintre cei mai primejdioși dușmani ai omului? Oricine se îngrozește de un criminal și detestă pe un sinucigaș. De ce atunci atîta nepăsare față de cei ce săvîrșesc aceeași crimă bînd sau oferînd spre degradare pînă la moarte, paharul cu alcool? Ce deosebire este între un jefuitor ucigaș care își amenință victima cu revolverul cerîndu-i banii sau viața, și între vînzătorul de băuturi alcoolice care îi răpește și banii și viața?

Dumnezeu rostește următorul vai, în această privință: „Vai de cei ce dis de dimineață aleargă după băuturi ameteitoare și pînă noaptea se înfierbîntă de vin! Vai și de cel ce dă aproapelui său să bea; vai de tine care îi torni băutură spumoasă și-l ametești! Is. 5, 1., 22; Hab. 2, 15.

Dumnezeu nu dorește însă moartea păcătoșului, ci întoarcerea lui de la fărădelegile sale. „Doresc Eu moartea păcătoșului? — zice Domnul Dumnezeu. Nu doresc Eu mai de grabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască?” Ezec. 18, 23. Totodată, Bunul Dumnezeu este „Acela care lucrează în noi și ne dă după plăcerea Lui și voința și înfăptuirea”. Să cerem ajutorul Lui în orice ispită și El va ajuta bucuros oricui spre biruință.

SPICUIRI

Floarea cea mai mare din lume. Planta care produce floarea cea mai mare din lume, numită rafflesia, crește în Indonezia și anume în Sumatra, de-a-lungul fluviului Manna. Floarea are diametrul de 1 metru, iar greutatea ei este de 7 kg. Mirosul pe care-l răspindește până la mari distanțe este însă un miros respingător și nesuferit.

Această floare a fost descoperită în anul 1818 de doi botaniști europeni cu ajutorul călăuzei lor indigene care-i conducea prin hățșurile de nepătruns ale pădurilor virgane din Sumatra. Floarea rafflesia a fost adusă și în grădina botanică din Buitenzorg (Java). Acclimatizarea ei în grădinile botanice din Europa n-a reușit.

Muntele care cîntă. Așa numitul „munte care cîntă”, este cea mai mare dună de nisip din regiunile pustii ale Statului Nevada (S.U.A.). El este înalt de 300 m. și lung de aproximativ 500 m. El își schimbă continuu forma după direcția vîntului. În orele de după amiază, ridicătura de nisip „cîntă”. Sunetele ce se aud par a fi o melodie executată de nenumărate viori și flaute.

Acest fenomen a fost observat nu numai în America. Asemenea dune „care cîntă”, deși mai mici, se întîlesc în Africa și în China. Unii oameni de știință cred că fenomenul se datorează frecării miliardelor de particule de nisip; alții consideră că ar fi rezultatul căldurii iradiate de nisipul încins de soare.

Statistică. În medie, în fiecare oră, se nasc în lume 5500 de persoane; mor 4700; au loc 1000 căsătorii și 100 de divorțuri. Într-o oră, omenirea consumă 35.000.000 kgr. de piine și 25.000.000 kgr. de cartofi.

Apă potabilă din arbori. În multe sate din insulele Filipine, populația plantează bananieri, dar nu pentru fructele lor, ci pentru... apă. Din tulpinile proaspăt tăiate ale plantelor tinere se obține un suc pe care localnicii îl beau în loc de apă, deoarece fîntinile se află deseori la distanțe de mai mulți kilometri.

Aurore boreale. Aurorele boreale apar atît la Polul nord cît și la Polul sud. Nu se văd deloc la Ecuator; iar în regiunile temperate, — cum ar fi la noi, — sînt un fenomen cu totul excepțional. Aurorele boreale apar în timpul nopții ca niște perdele de lumină minunată colorate, sprijinite de bolta cerească și care se leagănă parcă în bătaia vîntului. În anii de activitate maximă a soarelui, aurorele boreale sînt mai frumoase.

ADEVĂRUL

Fiul meu, tu ia aminte la-nțeleapta mea povață:

Adevărul, totdeauna, spune-l orișicui pe față.

— Nu-l ascunde niciodată

Nici de frică, nici de plată!

— Căci făcînd așa, de-apururi ți-o fi inima-mpăcată.

Nu te supăra de răul pe care-l suferi în viață,

Pentru c-ai lucrat Dreptatea și-ai spus Adevăru-n față.

E mai bine ca să suferi de la oameni

Că l-ai spus,

Decît, dacă nu l-ai spune, să fi pedepsit de sus.

Dumnezeu este Dreptate și-Adevărul Dinsul este!

— Dacă-n viață strîmbătatea

Și minciuna te cîrmește,

El, din suflet ți lipsește.

C. D.

PACE TUTUROR

Din adînc de înîmi	Munți, văi și coline
S-a pornit un cînt	Dealuri și cîmpii
Ce se răspindește	Flori și păsărele
Tainic pe pămînt.	Lanuri aurii,
Apoi se ridică	Iarba care crește,
Sus de tot în sbor	Micul riușor
Și-n ecou se-aude:	Toate-acestea cîntă:
— Pace tuturor	— Pace tuturor.

Tot ce este veșnic,	Iar oînd Viața-Vieții
Tot ce-i eiemer:	Brațele și-a-ntins
Soare, lună, stele,	Cel stăpîn a toate,
Astre de pe cer,	Veșnic neînvins,
Lumile din spațiu	Chiar și peste moarte
Și-al lor Creator	Stă biruitor
Spun mereu de veacuri:	Și El blînd rostește:
— Pace tuturor.	— Pace tuturor.

PETRE V. CAZAN

Lucrările agricole din luna noiembrie

Cultura mare. Se termină recoltarea tuturilor plantelor. Cartofii și sfecla furajeră se așează în silozuri situate pe locuri uscate și ferite de apă. Sfecla de zahăr se predă fabricilor. Dacă timpul permite se continuă arăturile de toamnă. Izlazarile și pășunile se curăț de mărăcini și buruieni.

Viticultura. Se continuă tăierea de ușurare a vișelor, aratul printre rînduri, îngropatul și mușuroitul.

Pomicultura. Se termină recoltarea fructelor din soiurile tîrzii de măr, păr, gutui și moșmon. De asemenea se continuă și se termină cu plantatul pomilor. Se continuă cu gunoitul și aratul ori săpatul pomilor, acolo unde aceste lucrări nu s-au făcut încă.

Apicultura. Stupii puși la iernat se curăț de albinele moarte cu o sîrmă, prin urdiniș. Stupii slab se ascultă fără a se face zgomot și li se completează hrana.

Îată cîteva din lucrările gospodarului, ce urmează a se aduce la îndeplinire în luna noiembrie. Indemnul dat de Sfînta Scriptură: „Tot ce găsește mîna ta să facă, fără cu toată puterea ta”, (Ecles. 9, 10 p. p.), își găsește și aci o potrivită aplicație. Gospodarul trebuie să cerceteze mereu ce mai este de făcut; deoarece vine iarna, cînd lucrările ce se puteau face în ajunul ei, nu se mai pot face și pagube mari poate urma neghjenței sau delăsării. Înșeleptul spune astfel în cartea Prov. 28, 19: „Cine își lucrează cîmpul, are belșug de piine, dar cine aleargă după lucruri de nimic, are belșug de sărăcie”. Pentru credincios, dictonul inspirat: „Roagă-te ca și cum totul ar depinde de Dumnezeu, și lucrează ca și cum totul ar depinde de tine”, își are aci o aplicație minunată, ce nu trebuie trecută cu vederea.

RED.

ȘTIȚI?

1. Unde stau scrise cuvintele: „Ca unul care își scoate haina pe o zi rece... așa este cine cîntă cîntece unei inimi în nenorocire?”
2. În care cîntare se află fraza: „Iar prin lunci un glas duios cîntă slava lui Hristos”?
3. După Sf. Scriptură, cite cîntări a alcătuit Solomon?
4. Cine s-a plîns spunînd: „...toată ziua sînt pus în cîntece de bașjocură de ei”?
5. Cui i s-a poruncit să facă „un cîntec de jale” și unde stă scris?
6. Unde se amintește că „poporul cînta din fluiet”?
7. Unde stă scris, cu ce fel de instrument se va pogori Domnul Isus din cer?
8. Care Psalm amintește în cuprinsul său opt instrumente?